

Sökanden yrkar att domstolen skall

1. Fastställa att Republiken Frankrike har åsidosatt sina skyldigheter enligt gemenskapsrätten, och i synnerhet enligt artiklarna 17 och 19 i rådets sjätte direktiv av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkning⁽¹⁾, i dess ändrade lydelse, genom att införa en särskild bestämmelse som inskränker rätten att dra av mervärdesskatt vid köp av utrustning med anledning av att utrustningen finansierats genom subventioner.
2. Förplikta Republiken Frankrike att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Artiklarna 17–20 i sjätte direktivet innehåller bestämmelser om det system som ger skattskyldiga rätt att dra av mervärdesskatt. En skattskyldig som samtidigt genomför transaktioner för vilka mervärdesskatten är avdragsgill och transaktioner för vilka mervärdesskatten inte är avdragsgill kan dra av skatt som erlagts vid köp av varor eller, redan utförda, tjänster från den skatt som skall erläggas för de beskattade transaktionerna, i enlighet med de begränsningar som föreskrivs i artikel 19, vilken innehåller bestämmelser för hur den avdragsgilla andelen beräknas.

Fransk lag inskränker rätten att dra av mervärdesskatt på varor som finansierats genom subventioner under villkor som inte överensstämmer med föreskrifterna i sjätte direktivet. Enligt det franska systemet saknar nämligen skattskyldiga som befinner sig i ovannämnda situation rätt att dra av mervärdesskatten på den del av utrustningen som finansierats genom subventioner om denna del inte återspeglas i priset på de skattepliktiga transaktionerna. Denna inskränkning i fråga om köp av varor som används i en verksamhet som omfattas av direktivet aktualiseras innan ett eventuellt avdrag för den avdragsgilla delen görs och minskar sålunda det mervärdesskattebelopp på vilken den avdragsgilla delen, om nödvändigt, beräknas. Det är emellertid endast tillåtet att göra undantag från avdragsrätten i de fall som uttryckligen anges i sjätte direktivet. Den franska regeringen kan inte med framgång åberopa artikel 2 i rådets första direktiv 67/227/EEG av den 11 april 1967 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om omsättningsskatter, i vilket det föreskrivs att mervärdesskatt skall tas ut efter avdrag av det mervärdesskattebelopp som burits direkt av de olika kostnadskomponenterna, till stöd för en sådan inskränkning av avdragsrätten.

De franska myndigheterna tycks dessutom tillämpa samma inskränkning på skattskyldiga som endast utför transaktioner för vilka mervärdesskatten är avdragsgill.

⁽¹⁾ EGT L 145, 13.06.1977, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 28.

Talan mot Europaparlamentet och Europeiska unionens råd väckt den 10 juni 2003 av Republiken Frankrike

(Mål C-244/03)

(2003/C 171/30)

Republiken Frankrike har den 10 juni 2003 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Europaparlamentet och Europeiska unionens råd. Sökanden företräds av F. Alabrune, G. de Bergues och Ch. Lemaire, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Republiken Frankrike yrkar att domstolen skall

- ogiltigförklara artikel 1.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/15/EG av den 27 februari 2003⁽¹⁾, till den del det införs en ny artikel 4a i rådets direktiv 76/768/EEG⁽²⁾ om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kosmetiska produkter, och
- förplikta Europaparlamentet och rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Artikel 4a i direktiv 76/768/EEG, vilken infördes genom artikel 1.2 i direktiv 2003/15/EG, innehåller ett förbud mot utsläppande på marknaden av kosmetiska produkter som i sin slutliga sammansättning, eller vars beståndsdelar eller kombinationer av beståndsdelar, har varit föremål för djurförsök, och ett förbud mot att kosmetiska slutprodukter, eller beståndsdelar eller kombinationer av beståndsdelar, testas på djur. Detta förbud är mer långtgående än det som tidigare fanns och är oförenligt med Världshandelsorganisationens regler.

Den franska regeringen yrkar att artikel 1.2 i direktivet skall ogiltigförklaras, i första hand på grund av att den strider mot rättssäkerhetsprincipen. Gemenskapslagstiftaren har nämligen åsidosatt kravet på rättssäkerhet, genom att inte ge en klar och tydlig definition av tillämpningsområdet för artikel 4a, och genom att ett flertal gånger använda ett oklart uttryck, nämligen "för att kraven i detta direktiv skall kunna iakttas". Bestämmelserna i artikel 4a ger upphov till svåra tolkningsfrågor och följaktligen kan medlemsstaterna komma att införliva ändringsdirektivets bestämmelser med nationell rätt på skilda sätt. Kravet på rättssäkerhet är särskilt viktigt när det rör sig om att ålägga enskilda skyldigheter. I detta fall medför oklarheten och otydligheten i artikel 4a att företagen inte kan avgöra vilka situationer och rättsförhållanden som omfattas av artikeln.

Denna osäkerhet är särskilt till skada för de berörda företagen, eftersom de europeiska industriföretagen måste kunna avgöra exakt vilka rättsliga situationer som omfattas av artikel 4a i direktivet för att kunna fortsätta vara verksamma på de internationella marknaderna och inte komma på efterkälken vad gäller innovationer, som utgör deras främsta konkurrensmedel.

I andra hand anser den franska regeringen att artikeln skall ogiltigförklaras på grund av att den strider mot följande principer:

- Rätten att fritt utöva näringsverksamhet: Genom artikel 4a införs begränsningar av rätten att fritt utöva näringsverksamhet, trots att dessa inte motsvarar något allmänintresse som gemenskapen eftersträvar, nämligen djurens välfärd. Under alla omständigheter utgör dessa begränsningar en orimlig och oacceptabel åtgärd med hänsyn till det eftersträvade målet.
- Proportionalitetsprincipen: De olägenheter som genomförandet av bestämmelserna i artikel 4 i direktivet medför

är orimliga i förhållande till det eftersträvade målet. De fördelar som artikeln medför för djurens välfärd är nämligen mycket begränsade. Genomförandet av denna artikel kan dessutom leda till att det förs ut produkter på marknaden som medför stora risker för människors hälsa, på grund av obalansen mellan syftet med artikel 4a och den avsedda nivån på de vetenskapliga kunskaperna.

- Försiktighetsprincipen: Gemenskapslagstiftarens agerande har medfört oacceptabla risker för människors hälsa.
- Icke-diskrimineringsprincipen: Bestämmelserna i artikel 4a kan medföra att företagen inom kosmetikabranschen inte längre behandlas lika, utan några sakliga skäl.

(¹) EGT L 66, 11.3.2003, s. 26.

(²) EGT L 262, 27.9.1976, s. 169.